

Viitor pentru America și 18 iulie 2020 - Numărul Unu

Peșterarii legământului: Moise și Ilie la sfârșitul lumii

Jeff Pippenger

2023-08-23

Moise și Ilie sunt simboluri profetice care, după context, pot fi înțelese fiecare ca un simbol singular, dar pot fi înțelese și ca un simbol care îi cuprinde pe amândoi profeții. Pe mărturia a doi se statornicește un lucru, iar în Apocalipsa unsprezece Moise și Ilie îi reprezintă pe cei doi martori ai Vechiului și Noului Testament. Pe Muntele Schimbării la Față, reprezentând a Doua Venire a lui Hristos, simbolul dublu îi reprezintă atât pe cei o sută patruzeci și patru de mii (Ilie), cât și pe martiri (Moise) ai crizei legii duminicale. Împreună, ca simbol, în peștera de la Horeb, ei îl reprezintă pe poporul lui Dumnezeu la sfârșitul lumii, care „aude”, „citește” și „păzește” solia care este o Descoperire a caracterului lui Dumnezeu și care conține puterea de a transforma un laodicean într-un filadelfian. În curând, (foarte curând), va veni un moment în care nu va mai fi cu putință ca adventiștii laodiceeni nechibzuți să se folosească de „untdelemnul” necesar pentru a răspunde în mod corect strigătului: „Iată, Mirele vine.”

Și Moise a zis Domnului: „Iată, Tu îmi spui: «Du sus pe poporul acesta»; dar nu mi-ai făcut cunoscut pe cine vei trimite cu mine. Totuși, ai zis: «Te cunosc pe nume și ai aflat har înaintea Mea.» Acum dar, Te rog, dacă am aflat har înaintea Ta, arată-mi acum calea Ta, ca să Te cunosc și să aflu har înaintea Ta; și ia aminte că neamul acesta este poporul Tău.” Și El a zis: „Prezența Mea va merge cu tine și îți voi da odihnă.” Iar el I-a zis: „Dacă prezența Ta nu merge cu mine, nu ne duce de aici. Căci prin ce se va cunoaște aici că eu și poporul Tău am aflat har înaintea Ta? Oare nu prin faptul că mergi cu noi? Astfel vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele care sunt pe fața pământului.” Și Domnul i-a zis lui Moise: „Voi face și lucrul acesta pe care l-ai spus, căci ai aflat har înaintea Mea și te cunosc pe nume.” Iar el a zis: „Te rog, arată-mi slava Ta.” Și El a zis: „Voi face să trecă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea și voi vesti Numele Domnului înaintea ta; și voi avea milă de cine voi avea milă și Mă voi îndura de cine Mă voi îndura.” Și a zis: „Nu-Mi vei putea vedea fața, căci omul nu Mă poate vedea și să trăiască.” Și Domnul a zis: „Iată, este un loc lângă Mine, și vei sta pe o stâncă; și se va întâmpla, când va trece slava Mea, că te voi pune într-o crăpătură a stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea până voi trece; apoi Îmi voi trage mâna, și Îmi vei vedea spatele; dar fața Mea nu se va vedea.” Și Domnul i-a zis lui Moise: „Taie-ți două table de piatră ca cele dintâi; și voi scrie pe aceste table cuvintele care erau pe cele dintâi table, pe care le-ai sfărâmat. Fii gata dimineața și suie-te dimineața pe muntele Sinai și înfățișează-te înaintea Mea acolo, pe vârful muntelui. Niciun om să nu se suie cu tine și nici să nu se vadă vreun om pe tot muntele; nici turmele de oi, nici cirezile să nu pască înaintea muntelui aceluia.” Și a tăiat două table de piatră ca cele dintâi; și Moise s-a sculat dis-de-diminează și s-a suit pe muntele Sinai, cum îi poruncise Domnul, și a luat în mâna sa cele două table de piatră. Și Domnul S-a coborât în nor și a stat acolo cu el și a vestit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a vestit:

„Domnul, Domnul Dumnezeu, îndurător și milostiv, îndelung-răbdător și bogat în bunătate și adevăr, păstrând îndurarea pentru mii, iertând nelegiuirea, fărâdelegea și păcatul, dar nicidecum nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat; cercetând nelegiuirea părinților asupra copiilor și asupra copiilor copiilor lor, până la al treilea și al patrulea neam.” Și Moise s-a grăbit, și-a plecat capul până la pământ și s-a închinat. Și a zis: „Dacă acum am aflat har înaintea Ta, Doamne, Te rog, Domnul meu să meargă în mijlocul nostru, căci acesta este un popor încăpățânat; iartă nelegiuirea noastră și păcatul nostru și ia-ne de moștenire a Ta.” Și El a zis: „Iată, fac un legământ: înaintea întregului tău popor voi face minuni cum nu s-au mai făcut pe tot pământul și în niciun neam; și tot poporul în mijlocul căruia te afli va vedea lucrarea Domnului, căci ceea ce voi face cu tine este un lucru înfricoșător.” Exodul 33:12–34:10.

Mose reprezintă poporul lui Dumnezeu la sfârșitul lumii. Ei sunt aceia care, în „zilele din urmă” ale judecății de cercetare, Îi cer lui Dumnezeu să le arate „calea” Sa, pentru ca să-L poată „cunoaște” pe Dumnezeu, iar ca răspuns primesc de la Dumnezeu un răspuns care include făgăduința că „prezența” Sa „va merge cu” ei și că Dumnezeu le va da acelor oameni „odihnă”.

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” De asemenea, am pus peste voi străjeri, zicând: „Ascultați sunetul trâmbiței.” Dar ei au zis: „Nu vom asculta.” Ieremia 6:16, 17.

იერემია ასახელებს იმგვარ ერთ ჯგუფს, რომელიც უარს ამბობს „იხილოს“ და „ისმინოს“ და ამიტომ არ იღებს იმ „მოსვენებას“, რომელიც აღთქმულია მათთვის, ვინც ეძებს „კეთილ გზას“ და „მასში დადის“. ეს მოსვენება ესაიას მიერ იდენტიფიცირებულია როგორც „გამაგრებელი“.

Pe cine va învăța El cunoștința? Și pe cine îl va face să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de lapte și depărtați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin. Fiindcă prin buze bălbăitoare și printr-o altă limbă va vorbi El poporului acestuia. El îi spusese: „Iată odihna, cu care puteți da odihnă celui obosit”; și: „Iată înviorarea!” Dar ei n-au voit să asculte. De aceea, cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin; ca să meargă și să cadă pe spate, să fie zdrobiți, prinși în laț și luați. Isaia 28:9–13.

„Odihna” și „înviorarea” reprezintă ploaia târzie care este revărsată în timpul proclamării mesajului final de avertizare.

„Mi-a fost îndreptată atenția spre timpul când solia celui de-al treilea înger se încheia. Puterea lui Dumnezeu se odihni asupra poporului Său; ei își îndepliniseră lucrarea și erau pregătiți pentru ceasul de încercare dinaintea lor. Ei primiseră ploaia târzie, sau înviorarea de la fața Domnului, iar mărturia vie fusese reînviată. Ultima mare avertizare răsunase pretutindeni și îi stârnise și îi înfuriase pe locuitorii pământului care nu voiau să primească solia.” Early Writings, 279.

Promisiunea „odihnei” sau a „înviorării”, care este „ploaia târzie”, include promisiunea dată lui Moise în peșteră, că „prezența” lui Dumnezeu va merge împreună cu poporul Său.

„Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din ziua Cincizecimii. După cum «ploaia timpurie» a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la deschiderea Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța cea prețioasă, tot astfel «ploaia târzie» va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. «Atunci vom cunoaște, dacă vom stăruii să cunoaștem pe Domnul; ivirea Lui este pregătită ca zorile dimineții; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ.» (Osea 6:3.) «Bucurați-vă dar, copii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie.» (Ioel 2:23.) «În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.» «Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.» (Faptele apostolilor 2:17, 21.) Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât aceea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la deschiderea Evangheliei urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie, la încheierea ei. Aici sunt «vremurile de înviorare» spre care privea înainte apostolul Petru când a spus: «Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să fie șterse [în Judecata de Cercetare], când vor veni vremurile de înviorare de la fața Domnului, și El va trimite pe Isus.» (Faptele apostolilor 3:19–20.)”

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de sfântă consacrare, se vor grăbi din loc în loc pentru a proclama solia din Cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul, va fi dată avertizarea. Se vor săvârși minuni, bolnavii vor fi vindecați, iar semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Și Satana lucrează cu minuni mincinoase, coborând chiar foc din cer înaintea oamenilor. (Apocalipsa 13:13.) Astfel, locuitorii pământului vor fi aduși să-și ia poziția.”
Marea luptă, 611, 612.

Ukuthululwa kukaMoya oNgcwele ngezinsuku zokugcina kuye kwafaniswa ngokomfanekiso nokuthululwa kukaMoya oNgcwele ekuqaleni kokumenyazelwa kwevangeli. “Izwi leNkosi kubo” abangafuni ukuzwa lokho uMoya akushoyo emabandleni, laliyisimiso sesiprofetho sokwengeza umugqa owodwa womlando wesiprofetho komunye umugqa womlando wesiprofetho ukuze kuboniswe ukuphela kwezwe. Akusikho okunye ngaphandle kwesimiso sokuthi ukuphela kwento kuboniswa isiqalo sento. Lo mthetho wesiprofetho wenqatshwa ngabantu abayiziwula bamaSeventh-day Adventist baseLawodikeya. Lapho wemukelwa, uNkulunkulu angakwazi “ukufundisa ulwazi,” uDaniyeli alukhomba njengolwandiswayo ngesikhathi sokuphela, futhi lona kanye ulwazi uHoseya athi abantu bakaNkulunkulu babhujiswa ngenxa yokwenqaba kwabo. Isigaba esiku-Isaya nakuJeremiya esenqaba ukuzwa noma ukubona, senqaba “ukuqabuleka,” okuyikho “ukuphumula” uNkulunkulu athembisa ukukunika abantu baKhe “bezinsuku zokugcina” ukuze bakwazi ukudabula ngokuphepha enkingeni yokuphela kwezinsuku.

„Numele Domnului” (caracterul) pe care Dumnezeu i l-a vestit lui Moise era că „Domnul Dumnezeu” este „plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și adevăr”. Caracterul Său este îndurare și adevăr. Adevărul care reprezintă caracterul Său este întotdeauna asociat cu îndurarea Sa, căci nimeni nu va înțelege adevărul Său decât dacă Dumnezeu Își exercită mai întâi îndurarea față de el, fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava (caracterul) lui

Dumnezeu. Adevărul că Isus Hristos este Alfa și Omega este recunoscut și păzit de aceia pe care Dumnezeu i-a iertat de nelegiuirile și păcatele lor. Acea iertare are loc în scenele finale ale judecății de cercetare. Pe aceia față de care Își exercită îndurarea, iertându-le astfel păcatele, El îi ia ca moștenire a Sa și intră într-un legământ cu ei.

„În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor urmează să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Profeții toți, inclusiv Moise, identifică ultimele zile ale judecății de cercetare, când Dumnezeu Își reînnoiește legământul cu cei identificați drept cei o sută patruzeci și patru de mii. Iar când acel legământ este statornicit, Dumnezeu „va face minuni cum nu s-au mai făcut pe tot pământul și în niciun neam; și tot poporul în mijlocul căruia te afli va vedea lucrarea Domnului, căci lucrul pe care-l voi face cu tine va fi înfricoșător.”

Experiența lui Moise în peșteră pe Muntele Horeb, cunoscut și ca Muntele Sinai, a fost plasată în contextul luptei lui Moise cu poporul lui Dumnezeu. Lupta sa era aceea de a împlini însărcinarea pe care Dumnezeu i-o dăduse. Moise se afla într-o luptă cu privire la solia lui Dumnezeu pentru lume. Chiar înainte ca Domnul să-Și arate slava Sa lui Moise, îl găsim pe Moise folosind logica împotriva Domnului, sugerând că, dacă Domnul i-ar fi nimic pe răzvrățiții care tocmai dansaseră în jurul vițelului de aur al lui Aaron, nimicirea răzvrățiților ar fi nimic mesajul care identifica puterea lui Dumnezeu.

Și Domnul i-a zis lui Moise: „Am văzut poporul acesta și, iată, este un popor încăpățânat. Acum dar, lasă-Mă, ca mânia Mea să se aprindă împotriva lor și să-i nimicesc; iar din tine voi face un neam mare.” Dar Moise a stăruit înaintea Domnului Dumnezeului său și a zis: „Doamne, pentru ce să se aprindă mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu putere mare și cu mână tare? Pentru ce să vorbească egiptenii și să zică: «Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare în munți și să-i șteargă de pe fața pământului»? Întoarce-Te din iuțimea mâniei Tale și căiește-Te de răul acesta împotriva poporului Tău. Adu-Ți aminte de Avraam, Isaac și Israel, robii Tăi, cărora le-ai jurat pe Tine Însuși și le-ai zis: «Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului și toată țara aceasta, despre care am vorbit, o voi da seminței voastre, și o vor moșteni pentru totdeauna.»” Și Domnul S-a căit de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său. Exodul 32:9–14.

Experiența lui Moise în peșteră include mesajul pe care Moise a fost rânduit să-l prezinte lumii. Mărturia despre faptul că Domnul a trecut pe lângă Moise și Și-a proclamat caracterul este așezată în contextul unui mesaj intern despre poporul răzvrătit al lui Dumnezeu (Laodiceea), iar contextul experienței lui Ilie în peșteră a fost așezat în cadrul luptei sale cu Izabela, sau cu întreita unire a Statelor Unite, a Papalității și a Organizației Națiunilor Unite. Una reprezintă mesajul intern pentru biserică, cealaltă mesajul extern pentru lume, însă cei doi martori, Moise și Ilie, se află în aceeași peșteră a Horebului și amândoi sunt reprezentați în peșteră la sfârșitul lumii.

Și Ahab i-a spus Izabelei tot ce făcuse Ilie și cum ucisese cu sabia pe toți prorocii. Atunci Izabela a trimis un sol la Ilie, zicând: Așa să-mi facă dumnezeii și încă și mai mult, dacă mâine, pe vremea aceasta, nu voi face viața ta ca viața unuia dintre ei. Când a văzut aceasta, s-a sculat

și a plecat ca să-și scape viața; a ajuns la Beer-Șeba, care aparține lui Iuda, și și-a lăsat acolo slujitorul. Dar el însuși a mers o zi de drum în pustiu și a venit și s-a așezat sub un ienupăr; și a cerut pentru sine să moară și a zis: Destul! Acum, Doamne, ia-mi viața, căci nu sunt mai bun decât părinții mei. Pe când stătea culcat și dormea sub un ienupăr, iată că un înger l-a atins și i-a zis: Scoală-te și mănâncă. El s-a uitat și, iată, la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe cărbuni și un urcior cu apă. A mâncat și a băut, apoi s-a culcat din nou. Îngerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins și a zis: Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul este prea lung pentru tine. El s-a sculat, a mâncat și a băut; și cu puterea pe care i-a dat-o hrana aceea a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la Horeb, muntele lui Dumnezeu. Acolo a intrat într-o peșteră și a rămas peste noapte. Și iată, cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: Ce faci tu aici, Ilie? El a răspuns: Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; și am rămas numai eu singur, iar ei caută să-mi ia viața. Domnul i-a zis: Ieși și stai pe munte înaintea Domnului. Și iată, Domnul a trecut pe lângă el. Și un vânt mare și puternic despica munții și sfărâma stâncile înaintea Domnului; dar Domnul nu era în vânt. Și după vânt, un cutremur de pământ; dar Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, un foc; dar Domnul nu era în foc. Și după foc, un susur blând și subțire. Când l-a auzit Ilie, și-a învelit fața în mantaua lui, a ieșit și a stat la intrarea peșterii. Și iată, un glas a venit la el și a zis: Ce faci tu aici, Ilie? El a răspuns: Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu oștirilor; pentru că fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; și am rămas numai eu singur, iar ei caută să-mi ia viața. Și Domnul i-a zis: Du-te, întoarce-te pe drumul tău spre pustiu Damascului; și când vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat peste Siria. Pe Iehu, fiul lui Nimși, să-l ungi ca împărat peste Israel; iar pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, să-l ungi ca proroc în locul tău. Și se va întâmpla că pe cel ce va scăpa de sabia lui Hazael îl va ucide Iehu; iar pe cel ce va scăpa de sabia lui Iehu îl va ucide Elisei. Dar Îmi voi lăsa în Israel șapte mii: pe toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și orice gură care nu l-a sărutat. 1 Împărați 19:1–18.

Peștera lui Ilie reprezintă descurajarea profetului față de mesaj și față de efectul pe care el îl percepea al mesajului și al lucrării sale. Moise apăra mesajul declarat al lui Dumnezeu, iar Ilie renunțase la mesaj. Este același mesaj, cu excepția faptului că unul este intern, privitor la biserică, iar celălalt este extern față de biserică. Totuși, din punct de vedere profetic, împreună ele ilustrează amândouă mesajul dublu din Apocalipsa optsprezece. Ceea ce trebuie să subliniez cu privire la toate adevărurile legate de peșteră este că, în „zilele din urmă”, descurajarea exprimată în oricare dintre cazuri este legată de mesaj și de efectul lui.

Moise și Ilie îi reprezintă amândoi pe aceia care „aud” și „văd” „glasul” care este „cuvântul Domnului”. Acest „cuvânt” reprezintă caracterul Său de milă și adevăr. Și Psalmistul cere să-i fie arătată mila lui Dumnezeu, care este caracterul Său. Pentru a vedea „mila” Sa, Psalmistul făgăduiește să „audă” ce zice Duhul către biserici.

Către mai-marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. Doamne, Tu ai fost binevoitor față de țara Ta: ai adus înapoi [ai întors] robia lui Iacov. Ai iertat nelegiuirea poporului Tău, ai acoperit tot păcatul lui. Selah. Ai îndepărtat toată mânia Ta: Te-ai întors de la iuțimea mâniei Tale. Întoarce-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, și fă să înceteze mânia Ta față de noi. Vei fi

Tu mânios pe noi pentru totdeauna? Îți vei întinde mânia peste toate generațiile? Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca poporul Tău să se bucure în Tine? Arată-ne mila Ta, Doamne, și dă-ne mântuirea Ta. Voi asculta ce va spune Dumnezeu, Domnul: căci El va vorbi pace poporului Său și sfinților Săi; dar să nu se întoarcă iarăși la nebunie. Cu adevărat, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca slava să locuiască în țara noastră. Mila și adevărul s-au întâlnit; dreptatea și pacea s-au sărutat. Adevărul va răsări din pământ, iar dreptatea va privi din ceruri. Da, Domnul va da ceea ce este bun, iar țara noastră își va da rodul. Dreptatea va merge înaintea Lui și ne va așeza pe calea pașilor Lui. Psalmul 85:1–13.

Reka ko „mila i istina“ (a „istina“ je hebrejska riječ ‘emet’ na koju smo se pozivali), koje rađaju pravednost i mir, „poljubile su se“. One su sjedinjene. Psalmist smješta svoju pjesmu u posljednje dane istražnoga suda, kada je Bog „oprostio bezakonje“ svoga „naroda“. Molba je da Gospod „oživi“ svoj narod.

„Mora doći do probuđenja i reforme pod službom Svetoga Duha. Probuđenje i reforma dvije su različite stvari. Probuđenje označuje obnovu duhovnoga života, oživljavanje sposobnosti uma i srca, uskrsnuće iz duhovne smrti. Reforma označuje preustroj, promjenu u shvaćanjima i teorijama, navikama i postupcima. Reforma neće donijeti dobar rod pravednosti ako nije povezana s probuđenjem Duha. Probuđenje i reforma trebaju izvršiti svoje određeno djelo, a izvršavajući to djelo moraju se sjediniti.” Selected Messages, knjiga 1, 128.

“ଇତିଜୀବନ” ପାଇଁ ଗୀତକାର ଯେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ଏମିତି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନୁରୋଧକୁ ସୂଚାଏ, ଯିଏ ଜାଣେ ଯେ ସେ ମୃତ। ଗୀତକାର ଯେ ଇତିଜୀବନ ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଅନୁରୋଧ ଜଣେ ଲାଓଦିକୀୟଙ୍କ ପାଇଁ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ, କାରଣ ଲାଓଦିକୀୟ ଏହା ଅବଗତ ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଆତ୍ମିକ ଭାବେ ମୃତ; କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ତଣ୍ଡୁ ନ ହୁଏ, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ। ଏହି ଇତିଜୀବନ ସାଧିତ ହୁଏ “ପରମଶେଖର ସଦାପୁରରୁ କ’ଣ କହିବେ, ତାହା ଶୁଣିବାକୁ” ସମ୍ପତ ହେବା ଦ୍ୱାରା; ଏବଂ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆମ ମନେ ବାସ କଲେ ଯେ ଇତିଜୀବନ ଆସେ, ସେହି ଇତିଜୀବନକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।

„O înviorare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Căutarea ei ar trebui să fie prima noastră lucrare.” Selected Messages, cartea 1, 121.

Vorbind despre cartea Apocalipsei, sora White afirmă următoarele.

„Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare redeșteptare.” Testimonies to Ministers, 113.

Cuvântul „redeșteptare” este definit ca aducere înapoi la viață. Cei aleși să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie mai întâi să recunoască faptul că sunt morți și că au nevoie de o redeșteptare. Faptul că cei o sută patruzeci și patru de mii sunt morți constituie o componentă semnificativă a soliei care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. Avem mult mai mult de spus cu privire la acest adevăr. Ceea ce îi readuce la viață este „îndurarea” pe care Dumnezeu le-o întinde atunci când îi „redeșteaptă” și le dă neprihănirea Sa. Ceea ce îi readuce la viață este adevărul că Isus este Alfa și Omega, iar această înțelegere produce înlăuntrul lor o „pace” care întrece orice pricepere. Făgăduința este că „adevărul” „va răsări din pământ”. Solia

reprezentată ca „adevărul”, care este Alfa și Omega, își are originea în Statele Unite, căci răsare „din pământ”. Solia de la început a venit din Statele Unite, iar solia de la sfârșit răsare din același loc.

Cu contextul în care oamenii caverelor ai lui Dumnezeu sunt un simbol, vom lua în considerare alți proroci care s-au aflat într-o peșteră simbolică. Isus l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca fiind Ilie, iar Ioan era în închisoare atunci când avea nevoie să știe dacă Isus era Mesia care trebuia să vină. El avea nevoie să cunoască adevăratul caracter al lui Isus. El avea nevoie să știe dacă mesajul pe care îl proclamase și mesajul pe care Isus a continuat să-l proclame era adevăratul mesaj. El și-a trimis ucenicii să-I pună lui Isus întrebarea, iar Isus a trecut pe lângă întrebarea lor și a continuat să le arate slava Sa.

„Astfel ziua s-a scurs, ucenicii lui Ioan văzând și auzind toate. În cele din urmă, Isus i-a chemat la Sine și le-a poruncit să meargă și să-i spună lui Ioan ce fuseseră martori, adăugând: «Ferice de acela care nu va găsi în Mine niciun prilej de poticnire.» Luca 7:23, R. V. Dovada dumnezeirii Sale se vedea în potrivirea ei desăvârșită cu nevoile omenirii suferinde. Slava Sa se arăta în coborârea Sa plină de bunăvoință la starea noastră de jos.”

„Ucenicii au dus solia, și aceasta a fost de ajuns. Ioan și-a amintit profeția privitoare la Mesia: «Domnul M-a uns să vestesc vestea bună celor blânzi; M-a trimis să leg rânile celor cu inima frântă, să vestesc libertate celor captivi și deschiderea închisorii celor legați; să vestesc anul de îndurare al Domnului.» Isaia 61:1, 2. Lucrările lui Hristos nu numai că Îl arătau ca fiind Mesia, ci arătau și în ce fel urma să fie întemeiată Împărăția Sa. Lui Ioan i-a fost descoperit același adevăr care venise la Ilie în pustiu, când «un vânt mare și puternic despica munții și sfărâma stâncile înaintea Domnului; dar Domnul nu era în vânt. Și după vânt, un cutremur de pământ; dar Domnul nu era în cutremur. Și după cutremur, un foc; dar Domnul nu era în foc»; iar după foc, Dumnezeu i-a vorbit profetului printr-un «susur blând și subțire». 1 Împărați 19:11, 12. Tot astfel, Isus avea să-Și împlinească lucrarea nu prin zgomotul armelor și răsturnarea tronurilor și împărățiilor, ci vorbind inimilor oamenilor printr-o viață de milă și jertfire de sine.” Hristos, Lumina lumii, 217.

Puterea lui Dumnezeu este transmisă prin Cuvântul Său. Ea este adusă „în inimile oamenilor”. Aceasta a fost lecția „susurului blând și subțire”. Totuși, mesajul lui Ilie este mesajul exterior care identifică forțele din afara poporului lui Dumnezeu. Hristos îi spunea lui Ilie că, în „zilele de pe urmă”, puterea se află în cuvântul Său; însă „ciocnirea armelor și răsturnarea tronurilor și a împărățiilor”, reprezentate de vântul nimicitor, de cutremur și de foc, reprezintă trei dintre forțele exterioare înfățișate în cartea Apocalipsei cu care poporul lui Dumnezeu se va confrunta. „Vântul” nimicitor este un simbol al islamului în profeția biblică. „Cutremurul” este răzvrătirea și anarhia Revoluției Franceze. „Focul” este distrugerea adusă asupra Sodomei și Gomorei. Ilie fugise de puterea papală ca să ajungă la peșteră, astfel că Domnul i-a descoperit că, în pofida tuturor forțelor rele care alcătuiesc criza de la sfârșitul lumii, în susurul blând și subțire se găsește puterea lui Dumnezeu.

Moise, Ilie și Ioan Botezătorul mărturisesc cu toții că au contemplat caracterul lui Dumnezeu dintr-o peșteră. „Peștera” este singurul semn care va fi dat unei generații rele și preacurvară. Isus a

vorbit despre „generația preacurvară și rea”, care este generația „zilelor de pe urmă” ale judecății de cercetare. Semnul pentru acea generație a fost profetul Iona, care petrecuse trei zile într-o peșteră — pânțelele unui chit.

ពលដលៃហ្មុងមនុស្សសហសប្បវម្មលផុតគុនាយ៉ាងកកកុញ
ទុរងចាប់ផុតរឹមមានពុះបនុទូលថា៖ «ជំនាន់នេះជាជំនាន់អាក្រក់;
ពួកគេស្មើនៃរកទិសមុគ្គាល់មួយ; ប៉ុន្តែគេមានទិសមុគ្គាល់ណាមួយនឹងត្រូវប្រទានឱ្យវាទេ
លើកលែងតែទិសមុគ្គាល់របស់យ៉ូណាសជាពុយាការី។ ដុបិត
ដូចដលៃយ៉ូណាសហសធុរិជាទិសមុគ្គាល់មួយដល់ពួកនិរវេ យ៉ាងណា
ពុះរាជបុត្រនៃមនុស្សសក៏នឹងធុរិដូចនោះដល់ជំនាន់នេះដែរ»។ លូកា 11:29, 30។

Iona a stat în pânțelele chitului trei zile și trei nopți, după cum și Isus a fost în mormânt timp de trei zile. Iona a fost un semn, și tot astfel este și Isus. Ei reprezintă semnul învierii, care, desigur, urmează morții.

Atunci unii dintre cărturari și dintre farisei I-au răspuns, zicând: Învățătorule, voim să vedem un semn de la Tine. Dar El, răspunzând, le-a zis: Un neam viclean și preacurvar cere un semn; însă nu i se va da alt semn decât semnul prorocului Iona. Căci, după cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pânțelele chitului, tot așa și Fiul omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată împreună cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona. Matei 12:38–41.

Dacă înțelegem principiul repetării istoriei, împreună cu faptul că întreaga istorie sacră identifică sfârșitul lumii, atunci moartea, îngroparea și învierea lui Iona și ale lui Hristos constituie „semnul” și, de asemenea, solia pentru poporul lui Dumnezeu de acum. Când Iona a fost aruncat afară din pânțelele chitului, el a proclamat solia, după cum și solia învierii lui Hristos a fost proclamată imediat când îngerul a îndepărtat piatra de la peștera în care Se afla Hristos. Cei reprezentați prin Moise, Ilie, Iona și Hristos simbolizează nu numai poporul lui Dumnezeu al „zilelor de pe urmă”, ci și solia pe care fiecare dintre ei a vestit-o.

Semnul lui Iona include experiența peșterii, unde se manifestă caracterul plin de milă al lui Hristos. Aceași milă pe care Isus i-a arătat-o lui Ilie i-a fost arătată și lui Iona, pe când fugea de responsabilitatea lui de a vesti mesajul. Sunt încă multe de spus despre Iona, dar acum trebuie abordate și alte aspecte.

Peștera, printre altele, reprezintă moartea și învierea. Poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a fost identificat, prin mărturii multiple, ca fiind mort și apoi înviat. Desigur, un creștin trebuie să se nască din nou pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu, iar aceasta reprezintă moartea vechiului om carnal, însă, din punct de vedere profetic, înseamnă mai mult. Vorbește despre un mesaj căruia i se curmă mersul. Ilie a încetat să mai proclame mesajul, Iona a fugit de la proclamarea mesajului. Ioan a fost aruncat în închisoare și executat. Isus a fost răstignit.

Nsembo ya Yona, yango wana, ezali kaka te na likambo ya kufa mpe lisekwa; ezali na likambo ya kufa mpe lisekwa ya nsango, mpe bansango nyonso oyo emonisami lokola bilili na Liloba ya Nzambe ezali komonisa nsango ya suka ya likebisi oyo Tata apesaki Yesu, oyo na nsima apesaki

yango na Gabrieli, oyo na nsima apesaki yango na mosakoli, oyo na nsima akomaki yango mpe atindaki yango epai ya mangomba. Nzambe azalaki pene ya kosukisa nsango yango mpe kobanda lisusu na kati ya likambo ya libulu ya Moyize. Eliya asukisaki mosala na ye lokola motindami mpe akimaki na libulu. Yona akimaki na Tarsise. Yoane Mobatizi abomamaki, ndenge moko mpe Yesu. Litatoli nyonso oyo esengeli komemama na buku ya Emoniseli mpe kokokanisama moko na mosusu. Danye mpe Emoniseli ezali babuku mibale, kasi “litatoli ya Yesu” emonisi ete ezali mpe buku moko. Ezali na bizaleli moko lokola Biblia. Babuku mibale oyo ekómisi buku moko mpe bakomi mibale oyo bazali komonisa batatoli mibale.

Daniel, un captiv al Babilonului și apoi al Medo-Persiei, a murit simbolic atunci când a fost aruncat în groapa cu lei. Iona a murit simbolic atunci când a fost înghițit de balenă. Ioan Revelatorul a murit simbolic atunci când a fost aruncat în untdelemnul clocotit. William Miller a murit, dar are făgăduința că îngerii îl așteaptă la mormântul său pentru învierea celor neprihăniți. Lucrearea Future for America a murit simbolic la 18 iulie 2020.

Ultimul mesaj de avertizare este plasat în contextul vindecării răni de moarte a puterii papale. Vindecarea răni este un subiect specific al capitolelor treisprezece și șaptesprezece din Apocalipsa. Când rana de moarte va fi vindecată, papalitatea înviată va deveni al optulea regat reprezentat în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa. Ea este identificată ca fiind a opta, adică dintre cele șapte. Opt este simbolic pentru înviere, căci circumcizia, ca semn al relației de legământ, trebuia împlinită în a opta zi după nașterea unui copil de parte bărbătească. Acest ritual a fost înlocuit de botez în economia creștină, iar botezul reprezintă moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Hristos a înviat în ziua de după ziua a șaptea. Prin urmare, El a înviat profetic în ziua a opta. După o mie de ani de odihnă, pământul înnoit este înviat în al optulea mileniu.